

en

Dear Friends in Christ

Last month, I spent a couple of days in the city of Christchurch in New Zealand, a city devastated by two major earthquakes in a very brief period. The centre of the city was still a grim sight – wrecked and disintegrating tower blocks, roads with great cracks in them, mountains of rubble and twisted metal. But some of the most effective clearing-up and emergency care had been done by a host of young people, the “Student Volunteer Army”, who had been assembled in a miraculously short time by tweets and text messages.

The whole process was the inspiration of one student, Sam Johnson, who had realised the power of electronic media in making things happen swiftly and effectively. We’re told that some of the big recent political upheavals in the Middle East were made possible by just this kind of contact. But here was a simple act of practical service brought into effect without fuss and with the minimum of institutional structure : a lesson in what we can achieve with our technological resources when our vision is clear.

Sam acted in trust. He believed that if a call went out, people would answer it, because he was convinced that when people are asked in the simplest terms whether they do or don’t want to make the world a more humane and compassionate place, most will say that they do. In the face of a terrible disaster, with nearly two hundred people dying and many made homeless, a whole city brought to a standstill, the question was a very straightforward one.

Faced with appalling natural disaster, many will ask if God can be trusted. There may be answers in theory ; but the answer in practice is that God can be trusted if we respond with courage and generosity to God’s call to us through the needy. And we build up our own trust in God by thinking about those who respond in this way, those who show that effective, prompt and generous compassion is possible.

If we can strengthen our convictions by reflecting on lives and actions like this, we’re much more likely to feel we ourselves can take risks in inviting others to join us in service – to send out a word of invitation, perhaps, on the electronic waves to say, “Come and work alongside us – the world needs us to give a sign of hope.”

At the first Christmas, God sent out an invitation in the shape of a human life, Jesus of Nazareth. God trusted his creation to respond. And even when the reaction was fearful and hateful and drove Jesus to the Cross, God went on trusting that we were capable of answering the invitation of love and never stopped calling us and prompting us by his Spirit. Our own trustful action must reflect God’s trust in the world, and it will flow from the freedom, supported by God’s Spirit, to go on inviting our fellow men and women into love.

The story of Christchurch is a reminder that small acts of trustfulness can make a great difference. I hope that your meeting, your prayers and your meditations, will deepen your reliance on God’s trust in his creation, shown in the gift of Jesus’ life and death and resurrection, and will help you take the risks of trusting others to join with you in the work of God’s Kingdom.

With my love and blessings always.

The Archbishop of Canterbury, Dr Rowan Williams

fr

Chers amis en Christ,

Le mois dernier, j'ai passé quelques jours dans la ville de Christchurch en Nouvelle-Zélande, une ville dévastée par deux tremblements de terre majeurs en un bref laps de temps. Le centre-ville donnait encore un spectacle lugubre – tours détruites ou en voie de désintégration, routes avec de grandes fissures, montagnes de gravats et de métal tordu. Mais certains des efforts les plus efficaces de nettoyage et d'urgence avaient été accomplis par une foule de jeunes, la « Student Volunteer Army », qui avait été miraculeusement réunie en un temps record par tweets et textos.

L'ensemble du processus provenait de l'idée d'un étudiant, Sam Johnson, qui avait compris la force des moyens électroniques pour faire bouger les choses rapidement et efficacement. On nous dit que quelques-uns des grands bouleversements politiques récents au Moyen-Orient ont été rendus possibles par ce genre de contacts. Mais ici il s'agissait d'un simple geste de service pratique mis en œuvre sans façons et avec le minimum de structure institutionnelle : une leçon qui montre ce que nous pouvons réaliser avec nos ressources technologiques lorsque notre regard est clair.

Sam a agi en confiance. Il croyait que si un appel était lancé, les gens y répondraient, il était convaincu que, lorsque l'on demande le plus simplement possible aux gens s'ils veulent ou non rendre le monde plus humain et compatissant, la plupart diront oui. Face à une catastrophe terrible, avec près de deux cents morts et beaucoup de sans-abri, toute une ville paralysée, la question était très simple.

Face à une catastrophe naturelle épouvantable, beaucoup se demandent si l'on peut faire confiance à Dieu. Il y a peut-être des réponses théoriques, mais la réponse pratique est que nous pouvons lui faire confiance si nous répondons avec courage et générosité à l'appel qu'il nous adresse à travers les démunis. Et nous construisons notre propre confiance en Dieu en pensant à ceux qui répondent de cette manière, à ceux qui montrent qu'une prompte, efficace et généreuse compassion est possible.

Si nous pouvons raffermir nos convictions en réfléchissant sur des vies et des actions de ce genre, nous devenons beaucoup plus susceptibles de prendre nous-mêmes des risques en invitant d'autres à nous rejoindre dans un service et d'envoyer un mot d'invitation, peut-être par les moyens électroniques, pour dire : « Viens travailler avec nous – le monde a besoin que nous donnions un signe d'espérance. »

Au premier Noël, Dieu a envoyé une invitation sous la forme d'une vie humaine, Jésus de Nazareth. Dieu a eu confiance que sa création répondrait. Et même lorsque la réaction a été craintive et haineuse, et a conduit Jésus sur la croix, Dieu a continué à avoir confiance que nous serions capables de répondre à l'invitation de l'amour, et n'a jamais cessé de nous appeler et de nous pousser par son Esprit. Notre propre acte de confiance doit refléter la confiance de Dieu dans le monde, et elle découlera de la liberté que nous aurons de continuer, soutenus par l'Esprit de Dieu, à inviter nos semblables, hommes et femmes, à entrer dans l'amour.

L'histoire de Christchurch est un rappel que les petits actes de confiance peuvent produire de grands effets. Je souhaite que votre rencontre, vos prières et vos méditations vous donnent de vous appuyer sur la confiance de Dieu dans sa création, illustrée par le don de la vie de Jésus, de sa mort et de sa résurrection. Qu'elles vous aident à prendre le risque de croire que d'autres vous rejoindront dans le travail du Royaume de Dieu.

Avec mon affection et ma bénédiction de toujours,

L'Archevêque de Canterbury, Rowan Williams

it

Cari amici in Cristo,

Il mese scorso, ho trascorso qualche giorno nella città di Christchurch in Nuova Zelanda, una città devastata da due forti terremoti in un breve spazio di tempo. Il centro della città presentava ancora un lugubre spettacolo – torri distrutte o in via di sgretolamento, strade con grandi crepe, montagne di macerie e di lamiere contorte. Ma alcuni degli sforzi più efficaci di pulizia e di urgenza erano stati compiuti da una folla di giovani, la “Student Volunteer Army”, che era stata miracolosamente riunita in tempo record attraverso tweets e SMS.

L'intero processo prendeva spunto dall'idea di uno studente, Sam Johnson, che aveva compreso la forza dei sistemi elettronici per fare muovere le cose rapidamente e in modo efficace. Si dice che qualcuno dei grandi recenti rovesciamenti politici in Medio Oriente sia stato reso possibile proprio per questo genere di contatti. Ma qui si trattava di un semplice gesto di servizio pratico messo in opera senza mezzi e con il minimo di strutture istituzionali : una lezione che mostra ciò che possiamo realizzare con le nostre risorse tecnologiche quando abbiamo le idee chiare.

Sam ha agito con fiducia. Credeva che se si lancia un appello, le persone va avrebbero risposto, era convinto che, quando si chiede in modo semplice alle persone se vogliono o no rendere il mondo più umano e compassionevole, la maggior parte avrebbero detto sì. Di fronte ad una catastrofe terribile, con circa duecento morti e molti senzatetto, tutta una città paralizzata, la richiesta era molto semplice.

Di fronte ad una terribile catastrofe naturale, molti si domandano se si può avere fiducia in Dio. Forse ci sono risposte teoriche, ma la risposta pratica è che possiamo avere fiducia in lui se noi rispondiamo con coraggio e generosità alla chiamata che lui ci invia attraverso chi è nel bisogno. E noi costruiamo la nostra personale fiducia in Dio pensando a coloro che rispondono in questa maniera, a coloro che mostrano che una generosa compassione, pronta ed efficace è possibile.

Se possiamo rafforzare le nostre convinzioni riflettendo su modi di vita e azioni di questo genere, diventiamo molto più sensibili nell'assumerci noi stessi dei rischi invitando altri ad unirsi in un servizio – mandare una parola di invito, forse attraverso i mezzi elettronici, per dire : “Vieni a lavorare con noi, il mondo ha bisogno che noi diamo un segno di speranza.”

Nel primo Natale, Dio ha mandato un invito sotto la forma di una vita umana, Gesù di Nazaret. Dio ha avuto fiducia che la sua creazione avrebbe risposto. Ed anche quando la reazione è stata timorosa o astiosa, e ha condotto Gesù sulla croce, dio ha continuato ad aver fiducia nella nostra capacità a rispondere all'invito dell'amore, e non ha mai cessato di chiamarci e sostenerci con il suo Spirito. Il nostro personale atto di fiducia deve riflettere la fiducia di Dio verso il mondo, ed essa fluirà dalla libertà che avremo di continuare, sostenuti dallo Spirito di Dio, ad invitare altri, uomini e donne, ad entrare nell'amore.

La storia di Christchurch è un invito a ricordare che i piccoli gesti di fiducia possono fare la differenza. Mi auguro che il vostro incontro, le vostre preghiere e meditazioni vi consentano di appoggiarvi sulla fiducia di Dio nella sua creazione, manifestata attraverso il dono della vita di Gesù, della sua morte e della sua resurrezione. Che vi aiutino ad assumervi il rischio di credere che altri vi raggiungeranno nel lavoro del Regno di Dio.

Con il mio affetto e la mia benedizione di sempre,

L'Arcivescovo di Canterbury, Rowan Williams

de

Liebe Freunde in Christus,

im vergangenen Monat war ich ein paar Tage in Christchurch, einer Stadt in Neuseeland, die in sehr kurzer Zeit von zwei schweren Erdbeben verwüstet wurde. Das Zentrum der Stadt bot noch immer einen grimmigen Anblick, eingestürzte oder gesprengte Hochhäuser, Straßen mit großen Rissen, Berge von Schutt und verbogenen Eisenträgern. Aber eine der effektivsten Aufräumarbeiten und Notfallversorgungen wurde von einer Vielzahl junger Menschen geleistet, der „Student Volunteer Army“, die sich wie durch ein Wunder in kürzester Zeit durch Tweets und SMS-Nachrichten zusammengefunden hatte.

Der Stein kam durch die Idee eines einzigen Studenten ins Rollen, Sam Johnson, der die Möglichkeiten der elektronischen Medien erkannt hatte, um Dinge schnell und effektiv ins Werk umzusetzen. Man sagt, dass einige der großen jüngsten politischen Umwälzungen im Nahen Osten durch eben diese Art von Kontakt möglich gemacht wurden. Aber hier wurde eine einfache Tat praktischer Hilfe in Gang gesetzt, ohne viel Aufhebens und mit einem Minimum an institutioneller Struktur. Dies könnte uns eine Lehre sein, was man mit unseren technologischen Ressourcen erreichen kann, wenn man eine klare Vision hat.

Sam handelte im Vertrauen. Er glaubte daran, dass die Leute reagieren würden, wenn er einen Aufruf startete. Er war nämlich davon überzeugt, dass die meisten Menschen helfen, wenn man sie fragt, ob sie dazu beitragen wollen oder nicht, dass die Welt zu einem menschlicheren und mitfühlenderen Ort wird. Angesichts unserer schrecklichen Katastrophe mit fast 200 Opfern und vielen Obdachlosen, die eine ganze Stadt zum Stillstand gebracht hat, war die Frage sehr einfach gestellt. (...)

Wenn wir unsere Überzeugungen durch Nachdenken über Leben und Aktionen wie diese stärken können, so werden wir viel eher fühlen, dass wir selbst Risiken eingehen können und andere einladen, mit anzupacken - ein einladendes Wort zu verschicken, vielleicht auf elektronischem Weg zu sagen : „Kommt und arbeitet mit uns zusammen – die Welt braucht uns, um ein Zeichen der Hoffnung zu setzen.“

Am ersten Weihnachten sandte Gott eine Einladung in Form eines menschlichen Lebens, Jesus von Nazareth. Gott vertraut seiner Schöpfung, eine Antwort zu geben. Und selbst wenn die Antwort ängstlich und hasserfüllt war und Jesus ans Kreuz brachte, vertraute Gott dennoch, dass wir in der Lage sind, auf die Einladung der Liebe zu antworten. (...)

Die Geschichte von Christchurch erinnert uns daran, dass kleine Taten des Vertrauens eine große Veränderung herbeiführen können. Ich hoffe, dass euer Treffen, eure Gebete und Betrachtungen euer Vertrauen auf Gottes Vertrauen in seine Schöpfung vertiefen, das er in der Hingabe des Lebens Jesu und in seinem Tod und seiner Auferstehung zeigt und euch helfen wird, das Risiko des Vertrauens auf andere einzugehen, und dadurch gemeinsam am Reich Gottes mitzuarbeiten.

Mit meiner Liebe und meinem Segen,

Der Erzbischof von Canterbury, Dr. Rowan Williams

pl

Drodzy Przyjaciele w Chrystusie,

W zeszłym miesiącu spędziłem kilka dni w Christchurch w Nowej Zelandii, w mieście zniszczonym przez dwa wielkie trzęsienia ziemi, jakie nastąpiły po sobie w krótkim czasie. Centrum miasta przedstawiało ponury widok – zrujnowane wieżowce, ulice z wielkimi wyrwami, góry gruzów i poskręcanych metali. Ale najważniejsze i najpilniejsze prace porządkowe zostały wykonane przez wielką grupę młodych ludzi, „Studencką Armię Wolontariuszy”, która zwołała się w cudownie krótkim czasie za pośrednictwem tweetera i smsów.

Cała akcja była pomysłem jednego studenta, Sama Johnsona, który zrozumiał, jaką siłę mają media elektroniczne, żeby sprawy potoczyły się szybko i skutecznie. Mówiono również, że niektóre spośród ostatnich wstrząsów politycznych na Bliskim Wschodzie stały się możliwe również dzięki takim kontaktom. Tu jednak był to zwykły gest w służbie innym wykonany bez zbędnego zamieszania i instytucjonalnych struktur: lekcja, która pokazuje, jak możemy działać korzystając ze środków technologicznych, jeśli jasno rozumiemy, co trzeba zrobić.

Sam zareagował, bo miał zaufanie. Wierzył, że jeśli wezwanie pójdzie w świat, ludzie na nie odpowiedzą, ponieważ był przekonany, że jeśli w najprostszy sposób zapyta, czy chcą lub nie pomóc, żeby świat stawał się bardziej ludzki i współczujący, większość odpowie, że chce pomóc. W zetknięciu ze straszną katastrofą, kiedy zginęło około dwustu osób, a wiele zostało bez dachu nad głową, całe miasto zostało sparaliżowane, pytanie było bardzo konkretne.

Wobec przerażających klęsk żywiołowych wielu ludzi zastanawia się, czy Bogu można zaufać. Można szukać teoretycznych odpowiedzi; istnieje jednak odpowiedź praktyczna, Bogu można zaufać, jeśli odważnie i wspaniałomyślnie odpowiemy na Boże wezwanie, które dociera do nas od potrzebujących. I nasze własne zaufanie do Boga budujemy, myśląc o tych, którzy odpowiadają w taki sposób, którzy pokazują, że skuteczna, natychmiastowa i wspaniałomyślna pomoc jest możliwa.

Gdybyśmy umieli umacniać nasze przekonania, rozważając takie właśnie przykłady życia i działania, czulibyśmy z większą pewnością, że i my możemy zaryzykować i zachęcić innych, żeby przyłączyli się do naszego działania dla innych – wysłać w świat słowa zachęty, może za pomocą mediów elektronicznych, i powiedzieć: „Chodź, dołącz do nas – świat potrzebuje od nas znaków nadziei”.

Podczas pierwszego Bożego Narodzenia Bóg wysłał do nas zaproszenie w postaci ludzkiego życia, Jezusa z Nazaretu. Bóg zaufał swojemu stworzeniu, że odpowie. I jeśli nawet reakcja była lękliwa, albo pełna nienawiści i zaprowadziła Jezusa na krzyż, Bóg nie przestaje ufać, że będziemy zdolni odpowiedzieć na wezwanie miłości i nigdy nie przestał zachęcać nas, byśmy pozwolili się prowadzić Jego Duchowi. Nasze własne zaufanie powinno być odbłaskiem zaufania, jakie Bóg okazuje światu, i powinno płynąć z wolności, dla której oparciem jest Duch Święty. Ta wolność poprowadzi nas, by zachęcać naszych bliźnich, kobiety i mężczyzn, do życia w miłości.

Historia z Christchurch przypomina, że małe gesty ufności mogą dokonywać wielkich rzeczy. Mam nadzieję, że wasze spotkanie, modlitwy i rozważania pogłębią wasze zaufanie do Boga ufającego swemu stworzeniu, czego wyrazem stał się dar życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa, a także pomogą wam podjąć ryzyko zaufania innym, że dołączą do was w pracy dla Królestwa Bożego.

Z miłością i błogosławieństwem, które zawsze wam towarzysza,

Arcybiskup Canterbury, dr Rowan Willams

ru

Дорогие друзья во Христе,

В прошлом месяце я провёл пару дней в городе Крайстчёрч в Новой Зеландии, пережившем за короткий период два сильнейших землетрясения. Центр города всё ещё представлял собой печальное зрелище – повреждённые рассыпающиеся многоквартирные дома, дороги с огромными трещинами, груды камней и искорёженного металла. Однако одними из наиболее эффективных в расчистке завалов и оказании неотложной помощи оказались молодые жители города, «Студенческая волонтерская армия», собравшаяся в невероятно короткий срок посредством твитов и смс.

Весь этот процесс был запущен одним-единственным студентом по имени Сэм Джонсон, осознавшим, насколько важны социальные медиа для того, чтобы действовать эффективно и быстро. Нам рассказывали, что некоторые из недавних важных политических изменений на Ближнем Востоке стали возможны именно посредством такого рода контактов. Однако здесь это был простой акт практического служения, осуществляемого без суеты и с минимумом институциональных структур: урок, демонстрирующий, чего мы можем достичь при всех наших технологических ресурсах, когда наши глаза чисты.

Сэм действовал в доверии. Он полагал, что если позвать людей, они откликнутся, потому что был убеждён в том, что если задать сформулированный очень просто вопрос, хотят ли люди сделать мир более пригодным для жизни и милосердным местом, большинство ответит, что да, хотят. Перед лицом ужасного бедствия, когда почти двести людей погибли и многие остались без крова, когда город застыл, вопрос этот оказался более чем к месту.(...)

Укрепляя свои убеждения посредством размышления над подобной жизнью и деятельностью, мы скорее почувствуем в себе дерзновение пригласить других присоединиться к нам в нашем служении – к примеру, отправить приглашение через интернет: «Присоединяйтесь к нам, мир нуждается в знаке надежды».

В первое Рождество Бог отправил приглашение в виде человеческой жизни, жизни Иисуса из Назарета. Бог поверил, что Его творение ответит Ему. И даже когда ответом были страх и ненависть, приведшие Иисуса на крест, Бог продолжал верить, что мы способны ответить на приглашение любви.(...)

История города Крайстчёрч напоминает нам о том, что небольшие акты доверия меняют многое. Я верю, что ваша Встреча, ваши молитвы и размышления помогут вам углубить упование на доверие Божие к Своему творению, явленное в даре жизни Иисуса, Его смерти и воскресения, и помогут вам дерзать доверять другим с тем, чтобы вместе трудиться для Царства Божия.

С неизменными молитвой и благословением,

Архиепископ Кентерберийский доктор Роуэн Уильямс

es

Queridos amigos en Cristo

El mes pasado, pasé un par de días en la ciudad de Christchurch, en Nueva Zelanda, una ciudad devastada por dos grandes terremotos en un período de tiempo muy breve. El centro de la ciudad tenía aún un aspecto sombrío – edificios arruinados y desintegrados, carreteras con grandes grietas, montañas de escombros y metales retorcidos. Pero algunos de las atenciones de emergencia y limpieza de escombros más eficaces fueron realizados por una marea de jóvenes “el Ejército Voluntario de los Jóvenes”, que se reunió en un tiempo milagrosamente corto a través de tweets y mensajes de texto.

Todo el proceso fue la inspiración de un estudiante, Sam Johnson, que se había dado cuenta del poder de los medios electrónicos para hacer que sucedan cosas rápida y eficientemente. Nos dijeron que algunos de los levantamientos políticos recientes en Oriente Medio fueron posibles también por este tipo de contacto. Pero aquí era un simple acto de servicio práctico, llevado a efecto sin aspavientos y sin el mínimo de estructura institucional : una lección sobre lo que podemos conseguir con nuestros recursos tecnológicos cuando nuestra visión es clara.

Sam actuó con confianza. Creyó que si la llamada se lanzaba, la gente respondería, porque estaba convencido de que cuando a la gente se le pregunta en términos sencillos si quieren hacer que el mundo sea un lugar más humano y compasivo, la mayoría respondería que sí. Frente a un terrible desastre, con casi doscientas personas muriendo y muchos más sin hogar, toda una ciudad paralizada, la pregunta era muy directa.

Confrontados con un desastre natural apabullante, muchos preguntarán si se puede confiar en Dios. Puede haber respuestas teóricas ; pero la respuesta práctica a la cuestión de si se puede confiar en Dios es responder con valor y generosidad a la llamada de Dios a través de los necesitados. Y construimos nuestra confianza en Dios pensando en aquellos que responden de este modo, aquellos que muestran que la compasión efectiva, pronta y generosa es posible.

Si podemos fortalecer nuestras convicciones reflexionando sobre vidas y acciones como esta, será más probable que podamos sentir que podemos asumir el riesgo de invitar a otros a unirse en el servicio – a lanzar una palabra de invitación, quizás sobre ondas electrónicas, para decir “Venid y trabajad junto con nosotros – el mundo nos necesita para dar un signo de esperanza”.

En la primera Navidad, Dios envió una invitación en la forma de una vida humana, Jesús de Nazaret. Dios confió en que su creación respondiese. E incluso cuando la reacción fue de miedo y odio, y llevaron a Jesús a la Cruz, Dios continuó confiando en que fuéramos capaces de responder a su invitación de amor, y no dejó de llamarnos y urgirnos por su Espíritu. Nuestra acción confiada debe reflejar la confianza de Dios en el mundo, y fluir de la libertad, apoyada por el Espíritu de Dios, para seguir invitando al amor a nuestros hermanos y hermanas.

La historia de Christchurch es un recuerdo de que pequeños actos de confianza pueden marcar una gran diferencia. Espero que vuestro encuentro, vuestras oraciones y meditaciones, profundicen vuestro apoyo en la confianza de Dios en su creación, mostrado en el don de la vida de Jesús, su muerte y resurrección, y os ayude a asumir el riesgo de confiar en otros para que se unan a vosotros en el trabajo del Reino de Dios.

Con mi amor y bendiciones siempre,

El Arzobispo de Canterbury, Mons. Rowan Williams

pt

Estimados Amigos em Cristo

No mês passado passei alguns dias na cidade de Christchurch na Nova-Zelândia, uma cidade devastada por dois grandes terremotos num curto período de tempo. O centro da cidade era ainda uma paisagem severa – torres arruinadas e desintegradas, estradas largamente rasgadas, montanhas de cascalho e de metal dobrado. No entanto, um dos mais efectivos dispositivos de serviços de emergências e de limpeza foi assegurado por uma tropa de jovens, a “Armada Voluntária de Estudantes”, que foi reunida num milagroso curto período de tempo por tweets e mensagens de texto.

Todo o processo foi a inspiração de um estudante, Sam Johnson, que se deu conta da capacidade dos media electrónicos em fazer as coisas acontecer de uma forma rápida e efectiva. Disseram-nos que uma das recentes revoltas políticas no meio oriente foi possível apenas através deste tipo de contacto. Neste caso foi um simples acto de serviço prático levado a cabo sem espalhafato e com uma estrutura institucional mínima : uma lição do que podemos conseguir com os nossos recursos tecnológicos quando a nossa visão está clara.

O Sam actuou na confiança. Ele acreditou que se um apelo saísse as pessoas responderiam pois estava convencido que quando se pergunta a alguém em simples termos se querem ou não fazer do mundo um lugar mais humano e compassivo, a maior parte dirá que sim. Face a um terrível desastre, com quase duzentas pessoas a morrer e muitos desalojados, com uma cidade imobilizada, a pergunta era muito directa.

Confrontados com uma horrível catástrofe natural, muitos perguntam-se se podem confiar em Deus. Pode haver respostas teóricas, mas a resposta prática é que se pode confiar em Deus se nós respondermos com coragem e generosidade ao apelo de Deus através dos mais necessitados. E construímos a nossa própria confiança em Deus pensando nos que respondem desta forma, nos que mostram que essa efectiva, rápida e generosa compaixão é possível.

Se pudermos fortalecer a nossa convicção reflectindo sobre vidas e acções como esta, sentimos muito melhor que nós próprios podemos arriscar-nos ao convidar os outros a juntar-se a nós neste serviço, enviando talvez um convite pelos meios electrónicos dizendo “Vem e trabalha connosco, o mundo precisa que demos um sinal de confiança”.

No primeiro Natal, Deus enviou um convite na forma de uma vida humana, Jesus de Nazaré. Deus confiou na sua criação para responder. E mesmo quando a reacção foi de medo e ódio e conduziu Jesus à Cruz, Deus continuou a confiar que somos capazes de responder ao convite do amor, e nunca parou de nos chamar e nos incitar pelo seu Espírito. A nossa própria acção de confiança reflecte a confiança de Deus no mundo, e fluirá da liberdade, suportada pelo Espírito de Deus, de continuar a convidar os nossos companheiros homens e mulheres ao amor.

A história de Christchurch é uma lembrança que pequenos actos de confiança podem fazer uma grande diferença. Espero que o vosso encontro, as vossas orações e meditações aprofundem a vossa dependência na confiança de Deus na sua criação, mostrada pela dádiva da vida, morte e ressurreição de Jesus, e que vos ajude a arriscar a confiar que outros se juntarão no trabalho do Reino de Deus.

Com afeição e bênçãos sempre,

O Arcebispo de Cantuária, Dr Rowan Williams

Драги пријатељи у Христу

Прошлог месеца сам провео неколико дана у граду Крајстчрч на Новом Зеланду, граду опустошеном двома великим земљотресима у веома кратком периоду. Центар града је и даље суморан приказ – разрушени и распарчани блокови кула, путеви са великим пукотинама, планине шута и искривљеног метала. Али једна од најефикаснијих чишћења и помоћи пружених у непогодама, је пружила група „Армија студената волонтера”, који су се окупили у чудесно кратком времену преко твитера и текстуалних порука.

Цео процес је био идеја једног студента, Сема Џонсона, који је схватио моћ електронских медија у чињењу да се ствари дешавају брзо и ефикасно. Речено нам је да су неки од великих недавних политичких превирања на Блиском истоку омогућени управо овом врстом контакта. У овом случају је реализован једноставан чин практичне помоћи, без компликација и са минимумом институционалних структура : лекција је шта можемо постићи са нашим технолошким ресурсима када имамо јасну визију.

Сем је поступио с поверењем. Он је веровао да ако се позив упуту, људи ће одговорити на њега, јер је био убеђен да када би људи били најједноставније упитани да ли желе или не да свет буде хуманији и саосећајни, већина би рекла да. Упркос страшној катастрофи, са скоро две стотине мртвих и многих без крова над главом, и целим градом у застоју, питање је било врло јасно.

Суочени са ужасном природном катастрофом, многи ће се питати да ли се Богу може веровати. Можда постоје одговори у теорији, али у пракси одговор је да се Богу може веровати ако ми одговоримо са храброшћу и великодушносту на Божи позив кроз оне у невољи. И градимо сопствено поверење у Бога када мислимо на оне који реагују на овај начин, оне који показују да је ефикасно, брзо и издашно саосећање могуће.

Ако можемо да учврстимо наша уверења, размишљајући о животу и оваквим делима, имамо много већу вероватноћа да осећамо да и сами можемо ризиковати у позвању других да нам се придруже у служби – да пошаљемо позив, можда на електронски начин, и кажемо : „Дођите и радите са нама – свету требамо да дамо знак наде.”

За први Божић, Бог је послао позив у облику људског живота, Исуса из Назарета. Бог је веровао да ће Његово створење да одговори. Чак и када је одговор био страх и мржња који су довели Исуса на крст, Бог је наставио да верује да смо били у стању да одговоримо на позив љубави и никада није престао да нас зове и подупире својим Духом. Наше дело у поверењу мора да одрази Божије поверење у свету, и оно ће тећи из слободе, уз подршку Духа Божијег, да позивамо све мушкарце и жене на љубав.

Прича о Крајстчрчу је подсетник да мала дела поверења могу направити велику разлику. Надам се да ће ваш сусрет, ваше молитве и беседе, продубити ваш ослонац у Божије поверење у Његовом стварању, приказаном у дару Исусовог живота, смрти и васкрсења, и да ће вам помоћи да предузмете ризик веровања другима да им се придружите у делу царства Божијег.

Са љубављу и благословом, Ваш

Архиепископ кентерберијски др Рован Вилијамс

Dārgie Draugi Kristū

Pagājušajā mēnesī es pavadīju dažas dienas Kraistčērčā, Jaunzēlandē, pilsētā, kas īsā laika posmā ir smagi cietusi no divām spēcīgām zemestrīcēm. Pilsētas centrā vēl joprojām ir drūms skats – pa daļām sadalīti vai pilnīgi iznīcināti torņu bloki, ceļi ar milzīgām plaisām, gruvešu un saliekta metāla kalni. Tomēr dažus no visefektīvākajiem tīrīšanas darbiem vada jauniešu organizācija „Brīvprātīgo Studentu Armija” (Student Volunteer Army), kas apbrīnojami īsā laikā ir savākusies kopā ar īsiņu un Twitter ziņu palīdzību.

Viss šis process bija viena studenta ideja – Sems Džonsons (Sam Johnson), kas saprata elektronisko saziņas līdzekļu spēju likt lietām notikt ātri un efektīvi. Mēs dzirdam, ka dažas no lielākajām politiskajām protesta akcijām Tuvajos Austrumos tika organizētas, izmantojot tikai šādus saziņas līdzekļus. Bet šeit tā bija pavisam vienkārša kalpošana, kas tika īstenota bez kņadas un ar minimālu institucionālo struktūru - laba mācība par to, ko mēs varam sasniegt ar tehnoloģiskiem resursiem, ja vien mūsu ideja ir skaidra.

Sems rīkojās paļāvības vadīts. Viņš ticēja, ka cilvēki atbildētu uz šo aicinājumu, jo viņš bija pārliecināts, ka, ja cilvēkiem jautātu ar visvienkāršākajiem vārdiem, vai tie vēlas vai nevēlas parādīt pasauli par cilvēcīgāku un līdzjūtīgāku vietu, vairākums teiktu, ka vēlas. Saskaroties ar briesmīgu nelaimi, kurā gandrīz 200 cilvēku mirst un daudzi ir paliek bez pajumtes, kurā visa pilsēta apstājas, šis jautājums bija pavisam skaidrs un saprotams.

Šausminošu dabas katastrofas priekšā, daudzi jautās, vai uz Dievu vispār var paļauties. Mēs varam meklēt atbildes teorijā, bet realitātē atbilde skan – uz Dievu var paļauties, ja mēs Viņa caur nabagajiem izteiktajam aicinājumam atbildam ar drosmi un augstsirdību. Tādējādi mēs krājam savu paļāvību uz Dievu – domājot par cilvēkiem, kas šādā veidā atsaucas, tiem, kas parāda, ka efektīva, tūlītēja un augstsirdīga līdzjūtība ir iespējama.

Ja mēs varam nostiprināt savu pārliecību, domājot par šādā veidā dotām dzīvēm un rīcību, ļoti iespējam mēs paši jutīsim, ka mēs varam uzņēties risku un aicināt citus pievienoties mums kalpošanā – izsūtīt tālāk uzaicinājumu, iespējams, pa elektronikas vilni, sakot: „Nāc un strādā ar mums plecu pie pleca – pasaulei ir vajadzīga mūsu dotā cerības zīme.”

Pēc pirmajiem Ziemassvētkiem, Dievs izsūtīja aicinājumu cilvēka dzīves veidolā – Jēzu no Nācaretes. Dievs paļāvās, ka viņa radība atsauksies. Un pat tad, kad reakcija bija baiļu un naida pilna un noveda Jēzu līdz krustam, Dievs turpināja ticēt, ka mēs varam atbildēt aicinājumam mīlēt un nekad nepārstāja mūs aicināt un iedrošināt caur savu Garu. Mūsu pašu paļāvības pilnajai rīcībai ir jāatspoguļo Dieva uzticība pasaulei, un tā, Dieva Gara atbalstīta, nāks no brīvības, lai dotos tālāk, aicinot mūsu līdzcilvēkus šajā mīlestībā.

Kraistčērčas stāsts ir atgādinājums tam, ka mazi darbi, kas ir ticības iedvesmoti, var mainīt ļoti daudz. Es ceru, ka jūsu tikšanās, lūgšanas un pārdomas padziļinās jūsu paļāvību uz Dieva uzticību savai radībai, ko Viņš ir parādījis caur Jēzus dzīves, nāves un augšāmcelšanās dāvanu. Un, ka tā palīdzēs jums uzņemties risku un uzticēties, ka citi pievienosies jums darbā, kas stiprina Dieva Valstību.

Ar mīlestību un svētību vienmēr,

Kenterberijas Arhibīskaps, Dr. Rovans Vilijamss